

Udsendt til felten

Rejsen til verdens ende

Intensivsygeplejerske Christine Lindberg fra Anæstesiologisk Afdeling har været udsendt til det krigshærgede Afghanistan i tre måneder. Læs her hendes personlige beretning fra livet i felten.

Selvfølgelig havde jeg mulighed for at hjælpe til. Det er jo også en del af at arbejde på en intensivafdeling - at hjælpe hinanden.

Et ekstra par hænder er nok, og da jeg kommer ind bag sengens afskærmning ser jeg hvorfor. Den unge soldat er i en sørgelig forfatning. Begge ben, venstre arm og det meste af hans ansigt er forsvundet – der var ikke meget tilbage at vende. Der er store operationsforbindinger, som skal skiftes flere gange i døgnet, for han bløder desværre stadig en del - også fra sår på bryst og mave.

At han overhoved er i live er et mirakel. I hvert fald set fra kirurgens synsvinkel. På det menneskelige plan er jeg ikke så sikker på, at et mirakel har fundet sted.

Jeg befandt mig i Afghanistan i juli, august og september måned, og denne unge soldat var blot en blandt mange. Tilbuddet om at deltage i Danmarks første udsendelse af felthospitalet var kommet næsten et halvt år før, og jeg havde sagt ja tak.

Drømmen blev til virkelighed

Det har altid været en drøm at rejse og arbejde som sygeplejerske under fremmede himmelstrøg, og jeg har været så heldig at få gjort drømmen til virkelighed flere gange.

Hun græd hele natten, og næste morgen var hun død. To-tre år gammel og 160 metalsplinter senere gav kroppen op. Hvordan kan der overhovedet være så meget metal inden i så lille en krop? Vi gjorde alt, hvad vi kunne, men det var ikke nok. Hvordan forklarer man forældrene, at heller ikke barn nummer to overlevede.

Det var en stor sag at få Det Danske Felthospital udsendt. Medieovervågningen var på, vi skulle bevise, at vi bare kunne det her! Og det kunne vi. Fagligheden var der bestemt ikke noget at udsætte på. Alle arbejdede vi dag og nat for at sikre en så høj behandlingsstandard som muligt, og overlevelsesraten viste tydeligt, at vi var dygtige til vores håndværk.

Uniformen viser dansk nationalitet, og selvom man ikke må forskelsbehandle, holder vi alle vejret. Er han okay? Kun en fod der mangler? Gudskelov.

Verdensbilledet ændrer sig

Langsomt, men sikkert ændres ens verdensbillede. Grænser flyttes for, hvad der er normalt og unormalt. Patienterne er ikke som almindelige danske intensivpatienter. Her er ingen med KOL eller hjerteflimmer eller levercirrose. Som udgangspunkt er det sunde og raske knægte i tyverne, eller lokale familier.

Alle er de fælles om en ting: krigen fandt dem - på patrulje, i bilen, hos købmanden, i skolen eller bare på vejen hjem. Skaderne er mange, blodige og omfattende. Menneskekroppe går let i stykker.

Jeg finder papir og farveblyanter frem og tegner en stor smilende sol. Drengen ser på mig, som om jeg er fuldstændig sindssyg og forstår ikke, hvad det er, jeg prøver på.

Selv med en tolk er det svært at forklare, hvad det vil sige at tegne. Forsøger igen. Tegner et træ - som ikke findes i 500 kilometers omkreds. Tegner et hus - som nok kun findes i Europa. Tegner en elefant. Opgiver næsten, men drengen smiler endelig og finder den blå farve. Han tegner streger i en alder af 15 år og er fascineret.

Vi griner til hinanden, og for en tid er verden et godt sted.

Godt at gøre en forskel

Det føles godt at gøre en forskel. Vi gør selvfølgelig også en forskel hjemme i Danmark, men her er den bare det mere synlig. Det sørgelige er, at den er så nødvendig.

Klokken er to om natten, og jeg keder mig. Der er ikke kommet noget ind, og umiddelbart ser natten ud til at blive begivenhedsløs. Det er svært at være splittet mellem gerne at ville have noget at lave og at vide, at i så fald er det, fordi nogen vil lide. Når der er stille i Afghanistan, er der ingen tårer, ingen død.

Kommer hjem og ser i tv, at befolkningen er imod krigen i Afghanistan.

Danmark er et rart, trygt sted med social sikkerhed, gratis sundhedssystem og velfærd nok til at skabe ligegyldighed overfor ringere stillede folkeslag - også indenfor egne grænser.

Jeg elsker at bo i Danmark og er stolt af at være dansk. Men at kunne være dansk skyldes hjælpen fra andre under anden verdenskrig. At der var fremmede mødre, som sagde farvel til deres sønner, før de fløj i krig, og kæmpede for en bedre verden - for fred.

Jeg kæmper ikke. Jeg er ikke soldat.

Men jeg ser, hvilken forskel danske soldater gør i Afghanistan, og jeg er stolt.

Faglig udvikling

Det jeg bidrager med som sygeplejerske, udsendt til et felthospital, når måske kun ud til få mennesker, men taknemligheden er til at tage og føle på. Håbet om fred og forandring har aldrig været stærkere i Afghanistan end nu. At rejse som sygeplejerske er fantastisk, spændende, udfordrende og givende.

Det har udviklet mig både fagligt og personligt. Jeg har grædt, og jeg har grinet. Og jeg ved, at jeg i det mindste har prøvet at gøre verden til et bedre sted.